

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JAUFFRET, RÉGIS

Casa de nebuni / Régis Jauffret ; trad.: Savin Vasile, Darclee Tomescu-Berdon. - București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-309-9

I. Vasile, Savin (trad.)

II. Tomescu-Berdon, Darclee (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.rao.ro
www.raobooks.com

RÉGIS JAUFFRET
Asiles de fous
© Editions Gallimard, 2005
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba franceză
VASILE SAVIN
DARCLEE TOMESCU-BERDON

Fotografia copertei
FLORICA ZAHIU

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

septembrie 2007

ISBN 978-973-103-309-9

Trebuie să-mi cumpăr alt pat, altă canapea, alte fotolii și să vopsesc geamurile ca să schimb culoarea luminii. Covoarele vor ajunge pe trotuar, la fel telefonul și televizorul. Trebuie să mă mut, apartamentul nu-i bun de nimic, ca și restul, cartierul, orașul. Iar trupul acesta mă apasă greu ca un tomberon, trebuie să scap de el, era bun doar de privit, de strâns în brațe, eu eram el. Sunt făcută ca el să aibă un înveliș, să-l țin să nu se desfacă în bucăți, să-mi grefez conștiința pe a sa.

Nu m-a acceptat niciodată, mereu m-a ținut la distanță. Se temea că mă voi răspândi în el ca o rețea. Nu voia să devină o jumătate de cuplu și nu va fi niciodată altceva decât această singurătate. Își va păstra neliniștea apăsătoare doar pentru sine, n-o va împărți cu nimeni sub nici un motiv. Se ferea de fericire ca de moarte, se temea prea mult ca nu cumva bucuria să-l dezmembreze, că tot zâmbind nu va mai reprezenta nimic.

Trebuie să scap de copii, trei sau patru, nici nu mai știu. Copii pe care nu i-am avut, copii îndărătnici, cu care voi fi mereu însărcinată, chiar dacă ocupau camerele, iar spațiul se

restrângea, erau atât de turbulenți încât prin casă nu se mai găsea nici un bibelou întreg, inclusiv o lampă cu soclu, fără a mai vorbi de comoda ale cărei mânere erau smulse. Sertarul de sus dispăruse, aruncat desigur pe fereastră, de n-or fi făcut din el vreo bărcuță care s-a scufundat imediat în fluviu.

Trebuie să se fi întors uzi, cu hainele rupte, rușinați că sunt nevoiți să-mi mărturisească faptul că sora lor se înecase sau că își dăduseră dintr-odată seama că nu mai era cu ei fiindcă le spusese portăreasa. Vecinul de palier adăugase, spunându-le de la obraz că nici ei nu se mai aflau prin preajmă, că viața este doar pentru o elită din care ei nu vor face parte niciodată.

Cel mai rău era noaptea. Urlau prin toate camerele, toate dulapurile și chiar în cutiile de conserve care bufneau, murdăreau bucătăria, salonul, ajungând până în cele mai ascunse unghere. Îmi puneam dopuri în urechi, dar reușeau să străpungă ceara și-mi bubuiiau până în adâncul creierilor.

Am să mă mut, iar ei vor rămâne aici ca niște duhuri într-o casă bântuită. Noii locatari îi vor considera drept un viciu ascuns. Vor da prin apartament cu insecticide, vor pune capcane. Dar vor putea să-i și adopte. Cu ei poate că vor sta smirnă, vor deveni tăcuți, dragăstoși.

Oamenii aceștia nu vor observa nimic, voi lua cu mine copilașii, precum și restul. Mă vor urma împreună cu fotoliile, patul, canapeaua și camerele în care am trăit împreună, ce se vor reface în jurul meu, albe, cu aceleași stucaturi, aceeași oglindă cu reflexe roz-bombon cumpărată de la un artist contemporan din casa-i dărăpănată de la Clignancourt.

El va reapărea într-un final, după ce voi fi părăsit locul acela unde am trăit prea mult, pe care l-am uzat ca pe o saltea, l-am murdărit ca pe un cearceaf și l-am prea stropit cu dragoste, cu suspine și resentimente. Îl voi regăsi, va fi un pic schimbat, părul îi va fi mai lung, glasul, mai grav, cu un ușor accent alsacian, ochii îi vor fi devenit mai limpezi, aproape cenușii, va avea mâinile foarte fine ce vor părea mai lungi și-l vor face mai atrăgător.

Va fi, evident, un altul. Mă voi obișnui, mă voi strădui să-l găsesc fermecător. Când ne vom iubi, voi avea orgasme repetate și-l voi uita pe tipul cu care m-am desfatat atât de mult, dar nu până într-acolo, nu până la a-mi înfige unghiile în el până la os. Spatele îi va fi plin de urme de mercurcrom tot anul, când doctorul nu va fi obligat să-l coasă pentru a închide vreo plagă ca o tăietură de cuțit. N-am să-mi mai pilesch unghiile niciodată, el va simți că juisarea mea n-a fost prefăcută, că-l iubesc și că trebuie să mă dorească ca și cum aş fi singura femeie din univers.

„Dacă nu ești de acord, n-ai decât să te cari.“

Va pleca, desigur. Și celălalt, la fel. Știam. Era mai bine să nu-mi iasă în cale. L-aș fi înjurat, aş fi luat o sticlă și i-aș fi spart-o în cap. Chit că ajungeam la tribunal, ei și luam cinșpe ani de închisoare, le râdeam în nas dinainte, ca și juraților, paznicilor, gratiilor, tipului pe care urma să-l ucid chiar înainte de a-și permite să mă acosteze, să mă invite la un pahar, să cinez, să mă culc în camera lui decorată cu statuete ale lui Buddha din bachelită vopsită, să iau micul dejun pe terasa depozitului transformat într-un soi de atelier de care era mândru ca de un penis în plus.

Sexul lui, o sculă ridicolă, cu părul tuns ca de șobolan, subțiratic precum o coadă de șobolan, mereu umed, nesănătos ca un bot de șobolan. Chestie pe care și-o lua în mână ca pe un steag când i se scula în pat, cu vulgaritatea celor care cred că dă o notă distinsă faptul de a-și lua ceașca de ceai ținând degetul mic ridicat atunci când sunt în vizită la o falsă ducesă cu pielea boțită, fleșcăită, putredă ca dușumeaua din budoarul ei, făcută din scânduri luate de la sicrie scoase după trei secole din cavou.

Îl voi vedea venind de departe, degeaba va încerca să se piardă în mulțime, să se ascundă după vreun chioșc, după vreo stație de autobuz, să fugă, să sară într-un taxi. N-o să-mi scape, și va suferi din cauza întâlnirii noastre mai mult decât dintr-o despărțire definitivă. Chiar dacă scapă cu bine, va regreta că m-a cunoscut, își va aduce aminte până la moarte de sfertul acela de oră, de umilinta suferită în mijlocul acelor gură-cască adunați în jur. După aceea, nu va mai fi decât un amarât, își va obosi prietenii cu jelaniile sale și își va pierde slujba când cei de la serviciul tehnic îl vor acuza că dăunează circuitelor informatice cu vaporii din lacrimile sale, corodându-le ca aerul sărat al furtunilor de primăvară.

Nu-i port nici un fel de pică. Nu-l cunosc. Poate să se exileze, să moară, să stea în casă. Va evita ce-i mai rău, și mă lipsesc de a i-l face. Nu-i decât un om pierdut în mulțime, cu aparatul său genital boțit și acea jalnică neputință de a încerca niște sentimente. Poartă un costum închis sau de culoare mai deschisă, bleu, verde sau mai degrabă este șleampăt, aproape

murdar cu puloverul său cu mâneci pătate și barba sură pe care o rade o dată pe săptămână.

Om proaspăt îmbogățit într-o decapotabilă pe care scuipa cei săraci când se aventurează în afara cartierului său, un sărântoc care folosește de ani de zile același bilet compostat de sute de ori ca să-i fure pe cei de la transportul public. Disprețuiesc mai ales pe omul de mijloc, șef de grupă într-o firmă de vânzare prin corespondență, care își hărțuiește clienții, împingându-i să cumpere o enciclopedie de care n-au nevoie, depășită, de culoare închisă ca sângele uscat, pentru care plătesc ratele scrâșnind din dinți.

Îl voi întâlni, fatalmente, poate fi oricine, eu voi hotări că el este, iar el va protesta zadarnic. Voi fi de neclintit. Reproșurile nu vor lipsi, motivele sunt nenumărate. Felul său de a mă poseda în unele seri, soldătește, și a nu-mi mai da nici o atenție, uneori câte o săptămână întreagă, îngrijirea casei pe care o lasă în seama menajerei, când, de fapt, aceasta ne-a părăsit de aproape un an, fără a socoti banii de buzunar cheltuiți bând fără mine prin niște baruri cu geamuri fumurii luminate zi și noapte de niște lămpițe cu lumină albăstrie.

- Banii de buzunar?
- Contrele tale aiurea?
- Mirosul tău de bere, scrumierele?

Se va prefăce că nu mă cunoaște, îmi va întoarce spatele.

Ma voi așeza din nou în fața lui.

- Dați-mi pace!
- Ar fi prea ușor.
- Sunteți într-adevăr nebună.
- Așa, insultă-mă.

- Doamnă, vă rog.
- Te excită să-mi spui doamnă?
- Deloc.
- Ești un pervers.
- Am o întâlnire importantă la bancă.
- Să-mi imaginez că iarăși nu avem bani în cont. De când

nu le-ai mai dat copiilor bani de buzunar? Chiria nu-i plătită, o să ne ia breakul, adio vacanță pe anul acesta, și nici la anul, niciodată de-acum încolo. Am să fiu obligată să accept o slujbă de noapte, cu o depresie sigură, și o spitalizare pentru electroșocuri drept balneoterapie. La externare, mașina de spălat va lua foc, iar tu vei râde văzându-mă luând rufe la mână într-un lighean. Când televizorul va bufni, ai s-o faci pe stewardesa, iar eu nu voi avea altceva de făcut decât să citesc la nesfârșit programele ca acei vagabonzi care se holbează hămesiți la meniurile de la braseriile din piața Clichy.

Am să-l iau de gulerul paltonului, el va încerca să mă împingă.

- Îndrăznește să mă ucizi, hai, fiindcă oricum ai s-o faci. Împinge-mă sub un camion, strânge-mă de gât. Crapă-mi ochii, cel puțin n-am să te mai văd. Sparge-mi timpanele, ca să nu-ți mai aud vorbele disprețuitoare, și chiar cuvintele de dragoste, rare, dezgustătoare, venite dintre picioare ca tot atâtea fâșnituri de spermă.

Schimbând strategia, el îmi va vorbi cu glas moale, ca și cum ar încerca să mă îmblânzească.

- Nu puteți rămâne în starea aceasta.
- Ți se pare ciudat să te întâlnești pentru prima dată și să știi dinainte tot ce-ai să mă faci să îndur mai apoi?

- Nu ne-am întâlnit, pur și simplu m-ați confundat.
- Ba ești chiar tu. Nu fi laș măcar o dată, nu căuta să te eschivezi.

- Vă înșelați, și apoi eu sunt căsătorit de luna trecută.

- Pentru tine sunt tocmai bună pentru o aventură extra-conjugală. Dar vei începe să mă iubești, știu asta, n-ai să mă poți fără mine, ai să mă faci să te urmez ca o cățea rebegită, aleasă într-o zi mohorâtă de la Protecția Animalelor. Va fi ceva infernal, soția ta ne va urmări, va sparge ușa camerei de la hotelul unde mă vei poseda, mă va mușca, în timp ce tu vei fi ca un animal și nu-ți va păsa de țipetele mele cum nu-ți va păsa că ea te bate cu pantoful ca să-mi dai drumul. Îți va cere să divorțezi ca să te sperie, dar va reveni asupra hotărârii ca să nu te piardă. Ai să mă lași gravidă de trei ori, n-am să-mi mai văd capul de biberoane, scutece, plimbări într-un scuar spațios cât un ghiveci de bonsai. Mă vei avea la picioarele tale, voi fi la discreția ta, îți voi aștepta vizitele în genunchi, am să te aștept ca pe Mesia, neam de Hristos libidinos împuțit! Cu timpul, vei veni din ce în ce mai rar, ca un miracol, și-ai să apari doar pentru a mă acoperi de reproșuri. Când te voi ruga să mă săruți, ai să-mi oferi ghionți, și de fiecare dată ai să mă lași plină de vânătași.

El va profita de grămada care se va fi format în jur ca să o șteargă. Am să-i cer unei femei să-l prindă, dar aceasta va ridica din umeri. Voi rămâne singură, părăsită, negată de acest om care nu va fi consimțit nici măcar să mă recunoască.

Banca însă nu va fi departe, o clădire masivă și spurcată, plină de oglinzi așezate ca pătratele pe tabla de șah. Voi

intra, voi lua loc pe unul dintre fotoliile din piele grenă din hol. O recepționeră mă va întreba ceva, eu am să iau un catalog și mă voi preface a citi. Voi fi calmă, surâzătoare, și, crezându-mă surdă și mută, nu va mai îndrăzni să mă mai deranjeze. O oră mai târziu, el va ieși dintr-un lift, discutând cu un tip obez, bondoc, cu papiion și nas mic, lucitor.

– Nu ți-e rușine să mă lași în mijlocul străzii?

Va pleca grăbind pasul, însoțit de celălalt care, ca să nu rămână în urmă, va alerga după el ca un pinguin. Uimită de dezinvoltura lui, îi voi privi cum iese din bancă și sar într-o mașină al cărei șofer le va deschide portiera. Voi înțelege că n-am să-l mai văd niciodată.

Hotărâtă, am să merg să-mi cumpăr un pat, mobilă bleu-lavandă, o serie întreagă de aparate electrocasnice viu colorate. La casă, cartea de credit se va bloca. Mi se va propune un credit, iar eu mă voi întoarce acasă ca să-mi caut fluturașii de salariu. Vor fi prea vechi pentru a fi luați în seamă, îi voi reproșa vânzătorului că m-a înșelat cu toate fetele din magazin, și chiar cu superiorii săi de sex masculin ca să obțină prime, avansări, zile de concediu la care nu avea nici un drept.

– Ne cheltuiești toți banii la frizer ca să-ți umfle părul tău de chelios cu mâiestrite mișcări de pieptene, la aerul cald al unui föhn demn de foalele unui fierar. Mă obligi să trăiesc cu atât de puțin, din nimic, din datorii, din sărutări promise și mereu amânate, din absențe, din seri înghețate, din veri sufo-cante, în locuința aia de la ultimul etaj fără ferestre, cu un luminator înțepenit, dar în stare destul de proastă ca rafalele de ploaie să mă trezească brusc în timpul nopților cu furtună.

Și cu toate astea încă te mai iubesc, fără încetare, mai mult ca pe orice.

El se va întoarce spre un client care își caută un covoraș de pus la marginea patului. Îi voi pune brațul pe după gât.

– Vino acum acasă, e ultima șansă pe care ți-o mai dau.

El va chema paza. Doi zdrahoni de culoare îmi vor cere cu blândețe să părăsesc locul. Mă voi preface că l-am confundat cu altcineva.

– Scuzați-mă, nu-l văd aproape niciodată. Din cauza asta nu-mi mai amintesc cum arată. V-am luat drept el.

– Nu-i nimic.

Vânzătorul se va îndrepta spre raionul de mochetă, undeva departe. Se va pierde printre covoarele persane. Înainte de a mă lăsa să plec, negrii îmi vor cere să-mi golesc poșeta. Am să accept, apoi voi pleca fără a le spune la revedere.

Voi aștepta de cealaltă parte a străzii până la închiderea magazinului. Va ieși, îl voi recunoaște, doar dacă n-am să pun ochii din greșeală pe altcineva. Îi voi zâmbi, îmi voi potrivi degetele între ale sale. Apoi îl voi duce la mine așa cum duce o polițistă un delincvent încătușat la secție. Îl voi împinge într-un fotoliu, el va bea trei whisky-uri fără a protesta.

Va crede că este vorba de o aventură erotică neașteptată, o fantezie în fine realizată, însă el va fi acolo pentru a-și ispăși comportarea trecută, viitoare, și nu va nega că are un penis, testicule, acele pandantive care la spița umană fac un bărbat, un amant posibil, unul care să-ți dea lustru sau una dintre acele lipitori care, smiorcăindu-se, refuză să plece invocând dragostea, legăturile imaginare, ca și cum ar fi pisoii casei,